

lige Standpunkt i Forsvarskommissionens Betynkning og var gaaet over til de fremskudte Forter, som var foreslaaede af den højtærede Konseilspræsident. Altsaa, de sagkyndige vidste hverken ud eller ind, vidste ikke, hvad de skulde foreslaa, men gik fra det ene Standpunkt til det andet. Nu er ogsaa Planen om de fremskudte Forter forladt, den eksisterer ikke mere, og intet Menneske ved, hvad vi saa faa i Stedet for.

Men her maa jeg udtale som min Mening, at hvad enten Fæstningen faar den ene eller den anden Form, ere vi ikke — det maa vi gøre os klart — i Stand til at forsvare en saadan Fæstning. Naar vi se tilbage paa, hvilke Ulykker Fæstningsværker have gjort os i tidligere Tid — man er jo tilbøjelig til at drage historiske Eksempler frem til Støtte for de Forslag, her foreslaas, og jeg skal derfor ogsaa tillade mig at fremdrage nogle historiske Eksempler —, saa synes jeg, det er klart, at vi maa vogte os for at gaa ad de Veje, man her vil have os ind paa. Jeg skal saaledes nævne Dannevirkestillingen, som vi fik anlagt i Tiden mellem den første slesvigske Krig og 1864. Den blev rost i høje Toner den Gang. Den blev brugt til dermed at opfanatisere en krigerisk Stemning i Befolkningen, og denne Stemning blev udelukkende baaren af den Betragtning, at vi kunde møde Fjenden ved Dannevirke og slaas ham tilbage der. Det er notorisk, at vi, saaledes som Preussen før Krigen 1864 stillede sig til os, kunde have beholdt en meget væsentlig Del af Slesvig, dersom vi havde villet undgaa Krig, men paa Basis af Dannevirkestillingen slog man paa Sværdet og vilde ikke gaa ind paa noget som helst. Vi fik da Krigen med den Følge, den fik for os. Det er et sørgeligt historisk Eksempel, vi her have, og vi skulle vogte os for atter at bære os ad paa samme Maade. Men Dannevirkestillingen havde dog en Fordel fremfor den, der her foreslaas, og det var den, at derovre kunde Danmark samle hele sin Hær. Der kunde være Tale om, at Danmark der kunde møde med hele den fulde Styrke, Danmark overhovedet var i Stand til at stille paa Benene, men det ere vi fuldstændig afskaarne fra her. Vi kunne ikke samle en Hær ved denne Fæstning. Derfor gaar det foreliggende Forslag ud paa at dele vor Hær i en Øst- og en Vesthær, som i Krigstilfælde ikke kunne sættes i Forbindelse med hinanden, men som hver for sig maa blive i sin Landsdel.

Og hvad vi slet ikke var i Stand til i 1864 med hele vor Hær, det maa vi i endnu mindre Grad være i Stand til med den Del af Hæren, som vi kunne samle paa Sjælland.

Nu fremgaar det af, hvad der foreligger, at vi ikke en Gang ere i Stand til at iværksætte et Kystforsvar. Jeg skal i den Henseende anføre nogle Udtalelser fra sagkyndig Side. Disse Udtalelser findes i Kommissionsbetænkningen Side 501. Der omtales nemlig Betingelserne for, at man er i Stand til at kunne forsvare Sjællands Kyster mod en fjendtlig Hær, som vil gaa i Land og rykke mod København. Om den Styrke, der behøves dertil, hedder det saaledes: En Undersøgelse har nu givet det Resultat, at et Forsvar af Kysterne ikke med nogen som helst Udsigt til Held kan optages med en mindre Fodfolksstyrke end 10 Regimenter à 3 Batailloner — eller til Nød 9 Regimenter à 3 Batailloner og Livgardens Liniebataillon —, hvortil saa kommer Styrken af de andre Vaaben i passende Forhold. Herefter vil der ikke kunne være Tale om at optage et Forsvar af Kysterne med mindre Styrke end 28 Liniebatailloner, 3 Rytterregimenter, 5 Feltartilleriafdelinger à 4 Batterier til 4 Kanoner og 5 Feltingeniørkompagnier“. Og saa tilføjes der, og det vil jeg bede ærede Medlemmer nøje lægge Mærke til: „Det skal meget stærkt fremhæves, at denne Styrke er et absolut Minimum, som det vilde være i højeste Grad ønskeligt at faa forøget. Raader man ikke over en saadan Minimumsstyrke af mobile Kræfter, vilde det være ganske uforvarligt at forsøge et Forsvar af Sjællands Kyster, og det kan med stor Sikkerhed siges, at et saadant Forsøg ikke blot maatte strande, men at det vilde føre til Forsvarsstyrkens Tilintetgørelse i aaben Mark og derved tillige meget hurtigt til Københavns Fald“. Dette er de sagkyndiges Udtalelse om, hvorledes det vil gaa, naar man ikke faar den her nævnte Styrke. Nu skal jeg hermed sammenstille, hvad der foreslaas fra Regeringens og Forsvarskommissionens Side. Først vil jeg nævne, at Forsvarskommissionens Flertal kun foreslaar 19 i Stedet for 28 Batailloner, men hvad der ikke kan gøres med mindre end 28 Batailloner, kan naturligvis heller ikke gøres med 19 Batailloner. Regeringsforslaget giver 23 Liniebatailloner, men kun 2 Rytterregimenter i Stedet for 3. Det er altsaa væsentlig mindre, end Sagkundskaben har forlangt som det absolutte Minimum, og den har endda sagt, at faa vi ikke dette Minimum,